



Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opvscvla Spiritvalia - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae
Christianae. III. Manuductio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De
Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss.
Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 9. Cum omnes velint esse beati, cur non omnes beati sint

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

nia diligamus *ibid.* 22. 37. nos opes & voluptates plusquam ipsum amamus, præferentes ei quidquid naturæ depravatæ errores fovet, quidquid blanditur concupiscentiæ. Inanis igitur est, quod ad nos attinet, prædicatio crucis, inutilis incarnatio Verbi, inefficax virtus Sacramentorum, quando quidem ita vivimus, ac si nullam Dei & ultimi finis notitiam haberemus. Cumque vita cujusque animalis in operatione sibi congruâ consistat, nostra autem propria operatio sit cognitio, & amor Dei, quicquid operamur huic fini conveniens, salutare est; quicquid extra illum, inutile & vanum; quicquid contra illum, perniciosum.

§. IX. Cùm omnes velint esse beati, cur non omnes beati sint.

OMnium qui ratione utuntur certa sententia est, velle homines beatos esse. De ipsa autem beatitudine multæ & magnæ controversiæ excitatæ sunt, in quibus Philosophi studia sua & otia contriverunt, ut discerent quæ sit vita beata, cujus appetitio Christianis & infidelibus, sapientibus & insipientibus communis est. Sed in quo vera beatitudo consistat, soli Christiani norunt, qui fide credunt fontem totius felicitatis, & finem omnium appetitionum Deum esse, qui est summum bonum & finis ultimus, quem super omnia amare debemus, ut in ejus fruitione quiescamus. Satis autem deplorari non potest innumerabilium Christianorum cæca perversitas, qui cùm beatitudinem vehementer exoptent, nihil tamen agunt, quo illam adipisci valeant: ita enim deluditur eorum mens falsa quadam felicitatis imagine, ut præsentium suavitatem illecti nihil appetant, quod sensum excedat. Ideo beati esse volunt, nec possunt; quia actiones suas ad finem ultimum dirigere nōlunt, ex quo fit, ut miseri sint, non quod velint miseri esse, sed quoniam ea volunt, ex quibus inevitabilis miseria sequitur, ipsis etiam invitis. Sicut in circulo quantumvis amplo unum est medium quod centrum vocant, ad quod omnes lineæ vergunt, & quamvis circuli ambitus in partes innumerabiles secari queat;

nihil tamen verè est præter illud unum, quod quasi quodam æqualitatis jure omnibus dominatur: ita animus unum Deum semper quærere & ad illum tendere debet; à quo si recedit, multitudine obruitur, quæ ipsum unum invenire non sinit. Hoc unum à nobis exigit Deus, quia hoc solum necessarium est. Cætera omnia si desint nihil necessarium deest, quandoquidem nec quod vivamus necessarium est. Quod si vita necessaria non est, multò minus quæ ad illam spectant. Qui autem vivit necessitate officij, uni Deo vivere & servire debet. Ita enim in hoc mundo constituta est rationalis creatura, ut si converteatur ad bonum incommutabile, fiat beata, si ab eo avertatur, misera sit.

§. X. *Omnia ad Deum referenda esse pura intentione.*

Cum omnes in hoc mundo peregrini simus, & viatores, qui ad patriam perginus, necessarium nobis est indefinenter progredi, ac seridè disquirere quò tendamus, quo fine, & qua intentione operemur, & ad quid presentibus studiis spectemus. Homo enim operatur propter finem, & quò purior est operantis intentio, eò perfectius est opus. Bonum opus intentio facit, intentionem dirigit fides. Impiorum & reproborum est illa vox, *Ergo fruamur bonis quæ sunt. Sap. 2. 6* nam Deo frui, creaturis uti debemus. Et omnes quidem creaturæ, quantum est ex parte Dei, semitæ sunt, & modi, quibus ad ipsum perducimur: malitia verò nostra impedimenta sunt, quibus ab eodem avertimur, & à scopo abducimur: quoniam, ut ait Sapiens, *Creatura Dei in odium facta sunt, & in tentationem animabus hominum, & in insipientium pedibus insipientium. Sap. 14. 11.* Insipientium, inquit, qui Deum ducem non sequuntur, qui ab ejus lumine mentis oculos avertunt. & decus creaturarum amantes, in umbra & obscuritate perambulant, eò languidiore ad perferendam Dei lucem effecti, quo magis umbræ inhærent. Quod si omnes creaturæ ad hoc conditæ sunt, ut iis utamur ad finem ultimum consequendum